

وقتی شاد نیست

حسین کریمی زیوه، مدیر آموزگار دبستان شهید محسن حججی، شهرستان اصلاندوز

دانش آموزان منطقه عشایری، به علت کوچ، نسبت به دانش آموزان روستایی و شهری، زمان آموزشی کمتری دارند. همچنین، درک و دریافت این دانش آموزان با دانش آموزان شهری متفاوت است؛ به دلایلی از جمله: بی توجهی والدین، و در مواقعی، کم سوادی یا بی سوادی آن‌ها، کمبود امکانات آموزشی، و سخت بودن و وقت گیر بودن شغل والدین. با توجه به شرایط پیش آمده کرونایی، دانش آموزان این منطقه، به دلیل نداشتن گوشی هوشمند و آنتن دهی بسیار ضعیف اینترنت، نمی توانند مثل بقیه دانش آموزان در برنامه شاد فعالیت داشته باشند. در مواردی، سیگنال دهی نامناسب تلویزیون آن‌ها را از شبکه آموزش نیز بی بهره می سازد. در چنین شرایطی، تدریس برای بنده بسیار دشوار شد. من چند فعالیت انجام دادم که در بهره مندی دانش آموزان از آموزش تأثیر بسزایی داشت؛ از جمله:

- برگزاری جلسه توجیهی با اولیای دانش آموزان درباره اختصاص وقت روزانه برای تمرین و تکرار و روخوانی قرآن و فارسی و انجام تمرین ریاضی تا قسمت‌هایی که خوانده ایم.
- رایگان کردن خط‌های تلفن همراه اولیای دانش آموزان برای ارتباط بیشتر با آن‌ها؛

- ارتباط تلفنی صوتی از طریق تلفن همراه. بنده درس‌های قرآن و فارسی را می خواندم و آن‌ها گوش می دادند. موقع ارزشیابی هم دانش آموزان می خواندند و بنده گوش می دادم. موقعی هم که اشکال داشتند، راهنمایی‌شان می کردم و باز خورد می دادم. املاها را می گفتم، بچه‌ها می نوشتند و اولیای محترم تصحیح می کردند و به بنده گزارش می دادند. در انشا و هنر هم موضوعات را می گفتم و آن‌ها انجام می دادند.
- درس ریاضی، از طریق تلفن همراه و به صورت صوتی قابل تدریس نبود. بنده در منزل هر فصل از کتاب ریاضی را به صورت جداگانه تدریس می کردم و در قالب کلیپ تدریس و آموزش، از طریق فلش یا دی‌وی‌دی در اختیار دانش آموزان قرار می دادم. بعد از تدریس هر فصل، تکالیفی را هم برای تمرین بیشتر در منزل می دادم. ■